

Arrest

nr. 323 204 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. CASTIAUX
Overwinningstraat 124
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. CASTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 16 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 2 september 2023 internationale bescherming heeft aangevraagd in Griekenland. Ze werd erkend als vluchteling in Griekenland op 2 oktober 2023. Haar verblijfsvergunning is geldig van 2 oktober 2023 tot en met 1 oktober 2026. Haar reisdocument is geldig van

27 december 2023 tot en met 26 december 2028 (zie map 6 “Landeninformatie” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde

verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij verklaart op de Dienst Vreemdelingezaken (hierna: DVZ) dat ze last heeft van een tandinfectie, aambeien en zware hoofdpijn heeft door de stress (Verklaring DVZ, vraag 28). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart ze ook dat ze problemen heeft met haar urine (NPO, p.21). Wat betreft de problematiek met haar aambeien en zware hoofdpijn door de stress brengt ze geen medische documenten bij die deze problemen kunnen staven. Er kan dus niet worden nagegaan wat de ernst van deze problemen is. Uit haar verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat ze omwille van deze problemen niet in staat is om in Griekenland in haar levensonderhoud te voorzien. Wat betreft haar problemen met haar urineweg verklaart ze dat de infectie door pillen beëindigd werd (NPO, p.21). Er kan dus vanuit worden gegaan dat ze op heden niet meer met deze problemen kampt. Voor haar problemen met haar tanden legt ze wel verschillende documenten neer (zie map 5 "Documenten" in het administratief dossier). In deze documenten kan echter niet worden gelezen aan welke aandoening de verzoekende partij specifiek lijdt en in welke mate ze hier last van ondervindt. Er kan ook niet uit blijken dat de verzoekende partij op heden nog een behandeling voor haar tandproblemen ondergaat. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van tandproblemen niet in haar levensonderhoud kan voorzien en zo in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. De verzoekende partij is een vierendertigjarige man. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 2 september 2023 internationale bescherming heeft aangevraagd in Griekenland. Ze werd erkend als vluchteling in Griekenland op 2 oktober 2023. Haar verblijfsvergunning is geldig van 2 oktober 2023 tot en met 1 oktober 2026. Haar reisdocument is geldig van 27 december 2023 tot en met 26 december 2028 (zie map 6 "Landeninformatie" in het administratief dossier).

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken. Er kan van een begunstigde van internationale bescherming dan ook worden verwacht dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt niet dat ze de intentie had om in Griekenland een duurzaam verblijf uit te bouwen. De verzoekende partij verklaart dat ze in januari 2024 haar documenten in Griekenland heeft verkregen (NPO, p.6). Ze verklaart dat ze op 24 januari 2024 haar kamp heeft verlaten en op 26 januari 2024 naar België is afgereisd (NPO, p.14). De verzoekende partij heeft dus maar enkele dagen als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland doorgebracht. Een dergelijke korte periode volstaat niet om de nodige procedures te doorlopen en de rechten verbonden aan haar status af te dwingen. Dit getuigt dan ook niet van het nodige geduld dat van een begunstigde van internationale bescherming kan worden verwacht alvorens zijn conclusies te trekken en elders een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit haar verklaringen kan geenszins blijken dat ze enige moeite heeft gedaan om huisvesting en tewerkstelling te zoeken in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt ook niet dat ze enige stappen heeft gezet om de Griekse taal te leren. Ze kan dan ook niet met concrete elementen aantonen dat ze niet in staat is om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Ook toont ze niet aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben tot medische verzorging indien ze dit nodig zou hebben. Verder blijkt de verzoekende partij over een uitgebreid netwerk te beschikken op wie ze kan terugvallen en die haar kunnen helpen om aan eventuele problemen in Griekenland het hoofd te bieden. Ze verklaarde dat haar achterneef verschillende keren 500 euro aan haar heeft gegeven en ze heeft verschillende vrienden in de Verenigde Staten, Verenigd Koninkrijk en Canada op wie ze kan steunen (NPO, p. 8 en p.19). Verder blijkt uit haar verklaringen ook dat ze over de nodige zelfredzaamheid beschikt daar ze op eigen houtje van Mytilene naar Athene heeft kunnen reizen (NPO, p.13), ze weet hoe ze een werkvergunning moet bekomen (NPO, p.18) en ze haar vliegtuigticket naar Brussel kon regelen (NPO, p.15).

Uit niets kan dus blijken dat ze op heden, als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsvergunning, niet in staat zou zijn om werk en huisvesting te vinden in Griekenland. De verzoekende partij maakt dus geenszins aannemelijk, noch kan dit blijken uit haar verklaringen, dat ze bij een terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om huisvesting, medische verzorging en werk te bekommen.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1650 legt de eed af en tolkt Tigrinya

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP is het niet eens met de analyse inzake Griekenland: ze stelt dat het niet is omdat zij een jonge man is van 34 jaar die Griekse verblijfsdocumenten zou moeten hebben dat ze terug kan. Ze verwijst naar supra pleidooien op zitting inzake de ontoegankelijkheid van huisvesting en het ontbreken van sociale hulp. Daarnaast zijn er haar medische problemen: tandproblemen, ontsteking urinewegen, hoofdpijn en stress waarvoor ze geen beroep kon doen op het Griekse gezondheidszorgsysteem. Deze kwetsbaarheid wordt miskend en de situatie in Griekenland verbeterd er niet op, in tegendeel. Ze vertrok uit Eritrea op zoek naar een beter leven in een ander Afrikaans land, toen dit niet lukte richtte ze zich op België waar ze vrienden had en een vriendin, maar intussen was deze vriendin al samen met een andere partner. Via Griekenland is ze hier terecht gekomen en hoopt ze op extra begeleiding, die haar ontbrak in Griekenland.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 23 december 2024.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Griekenland sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Aldus zijn de omstandigheden in Griekenland niet zo dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De loutere stelling ter terechtzitting dat ze het niet eens is met de beschikking, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, werd aan de verzoekende partij in Griekenland op 2 oktober 2023 internationale bescherming, in de vorm van de vluchtelingenstatus, verleend, en beschikt zij over een Griekse verblijfsvergunning die nog geldig is tot 1 oktober 2026.

Door op zitting louter te stellen dat er van haar niet verwacht kan worden dat zij kan terugkeren naar Griekenland enkel en alleen omdat zij een jonge man van 34 jaar is die over Griekse verblijfsdocumenten

beschikt, onder verwijzing naar de ontoegankelijkheid van huisvesting en het ontbreken van sociale hulp en dat zij kampt met medische problemen waarvoor zij in Griekenland geen beroep kon doen op het gezondheidszorgsysteem waardoor haar kwetsbaarheid miskend wordt, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, in punt 5 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden of dat zij bij terugkeer er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

In dit verband wordt herhaald en benadrukt dat in de beschikking uiteengezet wordt dat wat haar persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen aangebracht worden waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofd in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Haar algemeen betoog ter terechtzitting vermag hier geen afbreuk aan te doen.

Voorts mag er van verzoekende partij, als begunstigde van internationale bescherming, verwacht worden dat zij de nodige stappen neemt om haar rechten, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, te doen gelden. Zij toont, zoals in de beschikking reeds aangehaald, niet aan dat ze bij een eventuele terugkeer naar Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de medische instanties die in Griekenland aanwezig zijn indien ze nood zou hebben aan medische verzorging.

In dit verband wordt herhaald en benadrukt dat uit haar verklaringen blijkt dat ze geen enkele intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen, ze slechts enkele dagen als begunstigde van internationale bescherming met de nodige documenten in Griekenland heeft verbleven, ze niet aantoonde dat ze de nodige stappen heeft gezet om huisvesting en werk te zoeken en ze niet aantoonde dat ze voldoende inspanningen heeft geleverd om de Griekse taal te leren. Uit haar verklaringen ter terechtzitting kan bovendien afgeleid worden dat zij, nadat ze geen beter leven vond in een ander Afrikaans land dan Eritrea, zich vanaf het begin reeds op België gericht had omdat ze hier vrienden en een vriendin had. Dit wijst opnieuw aan een gebrek aan intentie om in Griekenland een duurzaam leven uit te bouwen.

De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 23 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS